

ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਉੱਤਰ

(ਭਾਗ 2)

ਅਧਿਆਇ 9 ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਅਧਿਆਇ 9 ਵਿਚ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਪੜਨਾਵ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ਇਕਵਚਨ ਪੜਨਾਵ “ਤੂੰ” ਅਤੇ “ਤੇਰੇ” ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ।¹

“ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਹਯਾਤੀ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ” (10:1-7)

‘ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਹਯਾਤੀ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਿਲੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੁਝਤਣ ਵਿੱਚ ਬੋਲਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਖਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਭਈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਇੰਟ ਖੜਿਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ‘ਭਲਾ, ਏਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਭਈ ਤੂੰ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰੇਂ? ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਹਾਸਲ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣੇ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਉੱਤੇ ਚਮਕੇਂ? ‘ਭਲਾ, ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਯਾ ਤੂੰ ਓਵੇਂ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ ਜਿਵੇਂ ਇਨਸਾਨ ਵੇਖਦਾ ਹੈ? ‘ਕੀ ਤੇਰੇ ਦਿਨ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ, ਯਾ ਤੇਰੇ ਵਰਹੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਰਗੇ ਹਨ, ‘ਭਈ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ‘ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਭਈ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਕੋਈ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਆਇਤ 1. ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਹਯਾਤੀ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਦਿਨ ਦੇ ਕੋੜੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਿਲੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਮੰਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ (7:13); ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਿਲੇ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ (9:27)। ਨਿਰੰਤਰ ਪੀੜਾ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੁਝਤਣ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣੀ।

ਆਇਤ 2. ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਦੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਅੱਯੂਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਟਕਰਾਅ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਖਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਵਜੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਰੁਕ ਜਾਹ।” ਅਸਲ ਵਿਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ,

ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਹੀ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ - ਕਿ ਧਰਮੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦਾ ਹੈ।

ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਭਈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਇੱਟ ਖੜੋਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ਲਿਖਤ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈਂ।” ਅੱਯੂਬ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲੱਗੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰੇ। ਜੇਮਸ ਸਟਰਾਹਾਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ “ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।”² ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਮੁਦਈਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਅੱਗੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। “ਦੇਸ਼ੀ [ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ]” (עֲשֵׂי, *ਰਾਸ਼ਾ*) ਅਤੇ “ਇੱਟ ਖੜੋਕਾ” (בִּי, *ਰਿਬ*) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥ ਹਨ (9:3 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤ 3. **ਭਲਾ, ਇਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਭਈ ਤੂੰ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰੇਂ?** “ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰਨਾ” (קָשַׁח, *ਅਸ਼ਕ*) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਗਲਤ ਕਰਨਾ,” “ਗੁੰਡਾਗਰਦੀ ਕਰਨਾ,” ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ “ਜ਼ੁਲਮ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ।” ਇਹ “ਸਮਾਜਿਕ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦੀ ਹੈ।”³ ਦੁਸ਼ਟ ਦੀ ਸਲਾਹ ਉੱਤੇ ਚਮਕੇਂ? “ਚਮਕੇਂ” (עָקָב, *ਯਾਪਾ*) ਦਾ ਅਰਥ “ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; KJV ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਉੱਤੇ ਚਮਕੇਂ” ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਜਦ ਕਿ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਉਣ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 4-6. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਥੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਨਸਾਨ ਵੇਖਦਾ ਹੈ - ਅਰਥਾਤ, ਉੱਪਰ-ਉੱਪਰ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 16:7)। **ਭਈ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ?** “ਬਦੀ” (רָעָה, *ਅਵੇਨ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਬੁਰਿਆਈ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ, “ਭਾਲਣਾ” (חָקַק, *ਬਕਸ਼*) ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 31:39; 43:9; 1 ਸਮੂਏਲ 20:16; 2 ਸਮੂਏਲ 4:11; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 3:18, 20; 33:8)।

ਆਇਤ 7. **ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਭਈ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ।** ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਕੋਈ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। “ਛੁਟਕਾਰੇ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ” ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਕਿਰਦੰਤ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (חָסַד, *ਮਟਸਟਸਿਲ*) “ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲੇ” ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ 5:4 ਵਿਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਹਨ: “ਸਾਲਸ” (9:33), “ਸਾਖੀ” (16:19), “ਗਵਾਹ” (16:19) ਅਤੇ “ਨਿਸਤਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ” (19:25)।

“ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ” (10:8-17)

‘ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਜਿਆ ਅਤੇ ਬਣਾਇਆ, ਚੰਗੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇਂਗਾ। ‘ਤੇਰੇ ਕਰ ਭਈ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁੰਨੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਵਾਂਗ ਬਣਾਇਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਖਾਕ ਵਿੱਚ ਮੋੜ ਦੇਵੇਂਗਾ? ¹⁰ਭਲਾ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਧ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਡੋਹਲਿਆ, ਅਤੇ ਦਹੀਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਜਮਾਇਆ? ¹¹ਤੂੰ ਖੱਲ ਤੇ ਮਾਸ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਨਾਇਆ, ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਤੇ ਨੱਸਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਜੋੜਿਆ। ¹²ਜੀਵਨ ਤੇ ਦਯਾ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਿਗਾਹਬਾਨੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕੀਤੀ। ¹³ਏਹ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਏਹ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ¹⁴ਜੇ ਮੈਂ ਪਾਪ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬਚੀ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਚੀ ਨਾ ਕਰੇਂਗਾ। ¹⁵ਜੇ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਜੇ ਧਰਮੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨਾ ਚੁੱਕ ਸੱਕਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਦੁਖ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ¹⁶ਜੇ ਸਿਰ ਚੁੱਕਿਆ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਸ਼ੀਂਹ ਵਾਂਗ ਮੇਰਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਚਰਜ ਹੋ ਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈਂ। ¹⁷ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਗਵਾਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕਹਿਰ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈਂ, ਨਾਲੇ ਸੈਨਾਂ ਤੇ ਸੈਨਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ।

ਆਇਤਾਂ 8-11. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਘੁਮਿਆਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਇਕ ਆਮ ਚਿੰਤਰ ਹੈ (10:8, 9)। ਇਹ ਯਸਾਯਾਹ (ਯਸਾਯਾਹ 29:16; 45:9; 64:8), ਯਿਰਮਿਯਾਹ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 18:4-6) ਅਤੇ ਪੈਲੁਸ ਰਸੂਲ (ਰੋਮੀਆਂ 9:20, 21) ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 10 ਅਤੇ 11 ਆਇਤਾਂ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਦਹੀਂ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖੱਲ ਤੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਤੇ ਨੱਸਾਂ ਨਾਲ ਬੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 12. ਜੀਵਨ ਤੇ ਦਯਾ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅੱਯੂਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਮੌਕਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ “ਦਯਾ” (חַסֵּד, ਚੀਸਡ) ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।¹⁴ ਇਹ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਸੀ: “ਏਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਦਯਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁੱਕੇ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦਾ ਰਹਮ ਅਟੁੱਟ ਜੋ ਹੈ। ਓਹ ਹਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਹਨ, ਤੇਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਯਹੋਵਾਹ ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਏਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆਸਾ ਹੈ” (ਵਿਰਲਾਪ 3:22-24)।

ਤੇਰੀ ਨਿਗਾਹਬਾਨੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕੀਤੀ। ਪਤਰਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਤਾਓ ਦੇ ਮਾਰੇ ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ, “ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਛੱਡੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਫ਼ਿਕਰ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ 5:7; NIV)।

ਆਇਤਾਂ 13-17. ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਦੀ ਦੁਖੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ੀ ਜਾਂ ਧਰਮੀ, ਉਸ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੀਹ ਵਾਂਝ [ਉਸ ਦਾ] ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਚਰਜ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਸੈਨਾਂ ਤੇ ਸੈਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ।

“ਪਰਮੇਸੁਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਹ” (10:18-22)

¹⁸ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੁੱਖ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ? ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅੱਖ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖਦੀ, ¹⁹ਮੈਂ ਇਉਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਪੇਟ ਤੋਂ ਹੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ²⁰ਕੀ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਥੋੜੇ ਨਹੀਂ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਹਟ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਭਈ ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਵਾਂ, ²¹ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਜਿੱਥੇ ਫੇਰ ਨਾ ਮੁੜਾਂ, ਅਨੁਰੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤ ਦੇ ਸਾਯੇ ਦੇ ਦੇਸ ਨੂੰ, ²²ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਜਿਹਾ ਅਨੁਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਦਾ ਸਾਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਲੋ ਵੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਅਨੁਰੇ ਵਾਂਝ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 18, 19. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਫੇਰ ਉਹ ਇੱਛਾਵਾਂ ਜਾਹਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿਚ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਟ ਤੋਂ ਹੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ - ਗਰਭ ਪਾਤ ਹੁੰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਕੁੱਖੋਂ ਹੀ ਮਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਫ਼ਨਾਉਂਦਿਆਂ (3:11, 16) - ਵੇਖਿਆ।

ਆਇਤ 20. ਅੱਯੂਬ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਹਟਣਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 21, 22. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਤੇ ਉਸ ਥਾਂ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ “ਦੁਸ਼ਟ ਛੇੜ ਖਾਨੀ ਤੋਂ ਰੁਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ” ਅਤੇ “ਥੱਕੇ ਮਾਂਦੇ ਅਰਾਮ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ” (3:17) ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ “ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦਾ” (7:10)। ਉਸ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਨੁਰੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤ ਦੇ ਸਾਯੇ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ। “ਸਾਯੇ” (מַלְאָכָה, *ਟਸਾਲਮਾਵੇਬ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੈਂ ਤ ਦਾ ਸਾਯਾ”⁵ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (3:5 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਰੈਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ “ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਨੁਰੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।”⁶

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਿੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ:

ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਨਾ ਘਬਰਾਵੇ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰੋ ਅਰ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਨਿਹਚਾ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸ ਹਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਰ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਣ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਹੋਵੋ। ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦਾ ਰਾਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ (ਯੂਹੰਨਾ 14:1-4)।

ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੁਰਗ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ (ਅਧਿਆਇ 10)

ਇਕ ਸਮੇਂ ਅੱਯੂਬ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਇਕ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦਸ ਬੱਚੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਬਰਕਤ ਸਨ (ਜ਼ਬੂਰ 127:3-5)। ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚੰਗੀ ਸੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਦਾ ਲਈ ਬਦਲ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸਭ ਕੁਝ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ, ਨੌਕਰਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ, ਉਹ ਅੱਯੂਬ ਲਈ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖੁੱਦ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਯੂਬ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਚੱਟਾਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਕਿਉਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮਝਣਯੋਗ ਕਾਰਣ ਹਨ: (1) ਅੱਯੂਬ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਵੱਡੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੀੜਾ ਵਿਚ ਸੀ। (2) ਅੱਯੂਬ ਵੀ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰਕ ਪੀੜਾ ਵਿਚ ਸੀ। (3) ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ ਪਹੁੰਚਾ ਰਹੇ ਸਨ। (4) ਅੰਤ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨਾਲ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਉਂ ਹੋਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅੱਜ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ?

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੇਸ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਪਾਪ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਅਸਰ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਬਿਲਦਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਸੁਝਬੂਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਹਯਾਤੀ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ” (10:1)। ਅੱਯੂਬ ਉਸ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕੋੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ (10:3) ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਗਿਲੇ “ਖੇਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਣ” ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ (10:1, 2)। ਅੱਯੂਬ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਆਸ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ (7:6)। ਤੀਤੁਸ 1:2 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ “ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਹ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸੋਕਦਾ ਸਨਾਤਨ ਸਮਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।” ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਕੋੜਾ ਅੱਯੂਬ

ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਵਚਨ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ (ਗਿਣਤੀ 14:35-37), ਪਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ (10:7)। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ (10:21) ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ “ਬੇੜੀ ਜਿਹੀ ਸਾਂਤੀ” ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (10:20)। ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ: “ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇਂਗਾ?” (10:8); “ਕੀ ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਧ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਡੋਹਲਿਆ, ਅਤੇ ਦਹੀਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਜਮਾਇਆ?” (10:10); “ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੁੱਖ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ?” (10:18) ਅਤੇ “ਕੀ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਥੋੜੇ ਨਹੀਂ?” (10:20)। ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਗੁੱਸੇ, ਕੁੜੱਤਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਨਾਲ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇਸ ਦਿਨ ਹੋਰ ਜੀਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਤਾਪ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ।

ਤੀਜੀ ਗੱਲ, ਸਾਨੂੰ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਹਾਂ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿੱਛੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ 1 ਅਤੇ 2 ਅਧਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਲਈ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਜੀਉਣਾ, ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹਾੜੇ ਕੱਢੀ ਡਰਨਾ” ਨਹੀਂ ਚੁਣੇਗਾ (1:9)। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਯੂਬ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਤਾਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਜੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣੀ।

ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅੱਯੂਬ ਵਰਗੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਉ ਅਸੀਂ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ। ਰੋਮੀਆਂ 5:3-5 ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ “*ਬਿਪਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭੀ ਅਭਮਾਨ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਬਿਪਤਾ ਧੀਰਜ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਆਸ ਪੈਦੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਸ ਸ਼ਰਮਿੰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ*”

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਧੀਰਜ ਸਿੱਖਿਆ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਗੁਣ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 5:11; NIV)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਪਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ, ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਢਿੱਡ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ਸੀ; ਅਸੀਂ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਆਸ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 19:25-27 ਵਿਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ।

ਐਫ. ਮਿਲਸ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹“ਤੂੰ” ਅਤੇ “ਤੈਨੂੰ” ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਅਠਾਈ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ²ਜੇਮਸ ਸਟਰਾਹਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ* (ਐਡਿਨਬਰਗ: ਟੀ. ਐਂਡ ਟੀ. ਖਲਾਰਕ, 1913), 104. ³ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 184; ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 19:13; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 24:14; 1 ਸਮੂਏਲ 12:3, 4; ਕਹਾਉਤਾਂ 14:31; 22:16. ⁴ਵੇਖੋ 6:14 ਜਿੱਥੇ “ਦਯਾ” (*ਚੀਸਡ*) ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਸਹੀ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ,” ਜਾਂ “ਨੇਮ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ,” ਜਾਂ “ਦਯਾ” ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਦਯਾ ਨਾਲ ਪਹਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਦਾ ਹੈ। (ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦੀ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੀਰੀਜ਼ [ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ, ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲਾਈਨਾ: ਦ ਐਟਿਕ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਇੰਕ, 1970], 102-3.) ⁵ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਬਰਾਊਨ, ਐਸ. ਆਰ. ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ ਏ. ਬਰਿੰਗਸ, *ਏ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਐਕਸਫੋਰਡ: ਕਲੈਰਨਡਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1968), 853. ⁶ਰੈਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਨ.ਪੀ.: ਬਰੇਡਮੇਨ ਐਂਡ ਹੋਲਮੇਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 140.